

"כאשר אשוב ואהיה קטן"

תחרות איורים לסיפור

"קאיטוש המכשף"

מאת יאנוש קורצ'אק

קיטוש הוא ילד סקרן ושובב. הדבר האהוב עליו יותר מכל הוא ללקט הרפתקאות. קיטוש חי חיים כפולים: חיים רגילים בבית ובבית-הספר, וחיים סודיים בתוך ליבו פנימה. עקשנותו, נחישותו וסקרנותו - הן התכונות שמשנות את חייו. הוא מחליט שהוא רוצה להיות קוסם, ואכן בכוח רצונו מתחילים קסמיו לעלות יפה. אמנם הוא אינו מצליח להחיות את סבתו האהובה, אולם קסמיו האחרים מחוללים מהומות בעיר. קיטוש מצליח לבלבל את השלטים והשעונים ברחובות, הוא גורם לאנשים ללכת אחורה ובונה לעצמו ארמון פלאים בלב הנהר. בספר זה קורצ'אק מעלה על הכתב את משאלות ליבם הכמוסות של ילדים רבים החולמים להיות קוסמים גדולים, בעלי כוחות והשפעה. בדרכו המיוחדת הוא מתווה את דרכם לעזור לזולת בדרכי יושר ואמת.

יש דברים שקרו, אבל קרו מזמן, דברים אחרים יקרו רק בעתיד. ויש דברים שקורים עכשיו, אבל רחוק מכאן.

יש ארצות רחוקות. האנשים שם שחורים. וגם הילדים שחורים. והמורה בכיתה שחור.

קאיטוס ראה ברחוב איש שחור, אבל לא אוכל-אדם.

סבתא מספרת על עין הרע. מבט אחד מעין הרע והבן-אדם חולה.

אבא אומר שזה לא נכון. אך קאיטוס ראה איש אחד בעל עין מונוכית. עין אסימטרית עשויה זכוכית.

אבא אומר שאין מכשפים, אבל בהודו ישנם מאקירים. אפשר לקבור אחד כזה באדמה והוא ימשיך לחיות. אבא קרא עליהם בעיתון.

לפעמים גם העיתון משקר.

הלנאי שאפשר היה לדעת אם כל דבר הוא נכון לבטח.

נדמה לקאיטוס שפעם היה העולם הרבה יותר מעגן.

במקום שבו עומדים היום בתים, בנרשה, היו אז ביצות ויערות, ודובים התהלכו בהם.

ביערות היו מתחבאים שודדים.

היו אבירים.

היו מלכים שחבשו כתרם של זהב.

ששה סוסים לבנים משכו את מרכבת המלך.

היה על מה להסתכל.

היו פלישות של טטרים. לקחו אנשים לעבדים. חטפו ילדים ומכרו אותם לטורי-קים לעבדים ולשפחות.

היו שמונים מכרסמים.

בביתה של סבתא היה שעון כזה. שעון גדול שהיה תלוי על הקיר מעל השידה. הוא היה שןך להוריה של סבתא. הם לא גרו בנרשה.

"סבתא, ספרי על השעון," מבקש קאיטוס.

"אבל אבא כועס ואומר שאני ממחידה אותך ואחר-כך אתה לא יכול לישון."

"רק עוד פעם אחת, בבקשה, בבקשה. הרי אני כבר יודע מה היה. ואני לא מפחד."

"כן, היה לנו שעון יסן, יסן מאוד."

"היה מזהב," עוזר לה קאיטוס.

"לא מזהב אלא מזהב. מעץ, מגולף ומזהב."

"אל השעון היתה מחוברת יד ומתחת ליד היה מסתת, מוכיר לה קאיטוס."

"נכון, בדיוק. כאן למטה היה לוח הספרות ומעליו היד והמפתח."

"והשעון לא הלך," אומר קאיטוס.



"סבתא קראה:
"אנטק, אנטק!"
לאן נעלם הילד?
והוא כרע מאחורי החבית
והמתין בשקט." (עמ' 22)

עומד קאיטוש ליד החלון ומסתכל איך מתעופפים הגיציס יחד עם העשן מן הארובה של הקטר. כמו נחשי זהב קטנים, דגיגי אש, ממש גשם של כוכבים. ומאחוריהם גוש שחור של יערות.

הקטר צפר. זוסייה נרעדה במקומה. אמה אמרה בקול חרישי ומרגיע: "הכול בסדר. תישני מתוקה."

קאיטוש נזכר בבית ובהוריו. ובכפיל שלו. 'הם לא יודעים שום דבר. כלל לא עולה בדעתם.' והוא הולך ומתרחק. האם לזמן רב? אולי לתמיד? אולי יעקבו אחריו, אולי יעי' זוב אותו פתאים כוח הכישוף ברגע מכריע?

מסתכל קאיטוש בשדות החשוכים. 'כמה זמן כבר לא דיברתי עם אף אחד? אולי אני תיכ' להתבודד משום שאני מכשף?'

הפנה פתאום את ראשו מן החלון ושאל:

"האם את נוסעת לפריס, גברת?"

זה קרה פתאום כל-כך עד שנבוכ' והסמיק.

הפניה היתה טיפשית כל-כך וחסרת טעם ומתוך קרבת-יתר.

מפני שאם שני אנשים נוסעים יחד בתא הרכבת מיד נדמה שכבר מכירים. הוא למשל כבר ידע מה שם הילדה, ידע שהיא יתומה מאב. ידע שאנדרי יבוא לקח' תן בכרכרה. אבל באמת לא הכיר איתן והגברת יכלה להיעלב או לגחך.

לא. היא משיבה בשקט ולענין.

"אין לנו מה לעשות כפרים. אני שמחה לחזור מןרשה לנה' השקט שלנו. רצייתי להשאיר את זוסייה בןרשה, רצייתי שתבקר שם בכית'הספר, אך בדיוק היינו בכיכר כשנערך שם קרב מוזר. זוסייה נבהלה מאוד והצטערה בגלל בעלי'החיים. היא כל-כך איהבת כלבים. אך אולי לא זאת הסיבה שחלתה. אינני יודעת. אולי יותר טוב שאחזיק אותה קרוב אלי. ורשה זאת עיר גדולה ומסוכנת. כל-כך הרבה מחלות ומקרי אסון."

השתתקה כאילו שוקלת בדעתה מה עדיף לזוסייה בתה.

וקאיטוש היה אסיר'יתדה שלא האשימה אף אחד.

לא אמרה 'מ'שע' או 'עבר'ן'.

והיא ממשיכה לדבר, בקול חרישי, כאילו ממתיקה סוד, כאילו מת'עצת עם קאיטוש:

בכית'הספר יש חברות, בילויים שונים. עכשיו יהיה לה עצוב בבית. אילו

* כאשר הרכבות היו רכבות קישור והודו של הקטר הוסק במתחים, היו נפלטים מן הארובה ניצים ביערים יחד עם העשן. (המתרגם).

קאיטוש נזכר בבית ובהוריו. ובכפיל שלו. 'הם לא יודעים שום דבר. כלל לא עולה

בדעתם.' והוא הולך ומתרחק. האם לזמן רב? אולי לתמיד? אולי יעקבו

אחריו, אולי יעזוב אותו פתאים כוח הכישוף ברגע מכריע! מסתכל

קאיטוש בשדות החשוכים. 'כמה זמן לא דיברתי עם אף אחד?

אולי אני חייב להתבודד משום שאני מכשף? הפנה

פתאום את ראשו מן החלון ושאל:



"האם את נוסעת לפריס, גברת?"

זה קרה פתאום כל-כך עד שנבוכ' והסמיק.

הפניה היתה טיפשית כל-כך וחסרת טעם ומתוך קרבת-יתר.

מפני שאם שני אנשים נוסעים יחד בתא הרכבת מיד נדמה שכבר מכירים.

הוא למשל כבר ידע מה שם הילדה, ידע שהיא יתומה מאב. ידע שאנדרי יבוא

לקחתן בכרכרה. אבל באמת לא הכיר אותן והגברת יכלה להיעלב או לגחך.

לא. היא משיבה בשקט ולעניין.

"גנבת? חכו, חכו."

קאיטוש קם על רגליו. מילמל. זרק מבט.

פתאים נפתחים החלונות והכול מתחיל להתעופף החוצה – צלחות, סכינים, בקבוקים, אפרוחים צלויים, מגשים ומפות. מושיטים המלצרים את זרועותיהם לאחוז בקאיטוש. אבל...

הם מתעופפים לתקרה. נדבקו שם בשערותיהם ומנופפים ברגלים, כאילו רוק-דים. ויחד איתם נדבק שם גם בעל המסעדה השמן. השחקנים התחילו למחוא כפים מרוב שמחה. קאיטוש צינח:

'שלא יוזז אף אחד עד שאצא.'

חשב לו קאיטוש במרירות:

'משקר הפתגם האומר שלא הבגד עושה את האדם.'

נגע באצבעו בבגדיו וכבר – עלם מהודר חוצה את הרחוב.

נכנס לבית קפה. שתה ספל שוקולד ואכל ארבע עוגות.

שילם. הוסיף דמי-שתיה.

שוב הזמין מונית.

"לגן העיר."

בן-רגע היה בגן.

ישב על ספסל מעל לאגם.

מטילים להם אנשים. משחקים ילדים.

הכול היה נגמר בכי טוב. היה נח קצת והולך הביתה.

אך בדיוק ביקרה משלחת העשירים מחוץ-לארץ בארמון המלכים שבגן.

ובדיוק יצאי הבנקאים מן הארמון ונעצרו לרגלי פסל אלה יגנית עם קתרוס וזר על ראשה.

אדון אחד שהדריך את האורחים הרבה לקרקר סביבם, לקיד קידות ולחייך חיוכים מלאכותיים. בדיוק כמו בעל המסעדה.

צריך לסדר אותו.

'שיהפכו הורדים בור של הפסל לנקיקיות וכלי הנגינה שיהפוך לנקניק.'

וכך בדיוק קרה: עומד הפסל עם זר נקיקיות על הראש ומנגן על נקניק.

אדון אחד מן המשלחת, בעל שער שיבה, התרגז והתחיל לדבר בקול רם, מנרף במקל-ההליכה שלו. ואחד אחד מסביר לו שאין צורך להתרגז, כל מקום והמנהגים שלו.

וקאיטוש בשלו:



ליעד עמית

"אני יודע אבנה טירה מבוצרת על אי. באמצע
הויסלה. אי לא גדול ועליו טירה קטנה עם מגדל
וגן לא גדול. מפני שהיה לו משעמם בבית.
החלונות פנו לחצר אפלה, כתלים אפורים
ומגורדים. ללא עץ וללא פרחים."

עמ' 100





"כן. חתול שהתפגר. עם זנב."
 קאיטוש לא שם לב שליד דלת הכניסה ישב חבר של אחת הכובסות. ותפס אי-
 תו בעורף.
 "חכה רגע, נגהץ איתך. פרנץ, מהר, תני לי מנהץ חם."
 צעיר גברתן החזיק בו חזק, השכיב את קאיטוש על קרש גיהרץ.
 "מה אתה רוצה ממני?"
 "הנה חתול מפחלץ."
 קאיטוש לא נמסה להשתחרר, ורק מבקש:
 "תעזוב אותי."
 פרנץ ריחמה עליו.
 "תעזוב את הטיפשין הזה."
 "הוא לא טיפש. הוא פיקח ורק עושה את עצמו משוגע."
 "ואני אומרת לך שלא. רואים, יש לו מבט טוב בעינים."
 "אסביר את הכול," נאנק קאיטוש.
 "שיב, אז מה ענן פגר החתול?"
 קאיטוש רואה שהדלת פתוחה.
 טוב שמסר לחבר את התיק. היה לו קל יותר לברוח.
 "חכה, חכה! עוד נפגש. אכיר אותך ואז אנמור אתך את החשבון!"
 חברו השיג אותו לכסוף.
 "מה אתה בורח כל כך?"
 "כנראה שיש לי סיבה טובה."
 "ספר, מה היה?"
 "לא קבענו שאני חייב לספר. תן את התיק. ולך לך לסרט לבד. אתה יכול
 לשמוח שלא נכנסת יחד אתי. היית חוטף, ממומש."
 נפרדו ברוגז. לא היתה זו מריבתו הראשונה של קאיטוש.
 וגם לא התערבותו הראשונה. מפני שקאיטוש אוהב להתערב.
 פעם דובר בבית הספר על משחק כדורגל.
 מה יותר מענין: משחק כדורגל או סרט? לשחות או לישוט בסירה? לרכוב על
 איפנים או להחליק על קרח?
 קאיטוש אומר שסרטים של מבוגרים מסתיימים תמיד בנשיקות.
 "בוא, אראה לך איך מתנשקים."
 "לא תבמה לנשק בן. נראה אותך מנשק נערה."
 "חכם גדול, לך נשק בעצמך."
 "אתה חושב שאני לא יכול טוב, בוא נתערב על גלדה."
 "בסדר, תן יד."



עומד לו פעם אחת לפני השער ומעשן סיגריה.
מוציץ ונושף, מוצץ ונושף.
ומשתדל מאד להפיח הרבה עשן. שהרי שילם חמישה גרושים, ורוצה שיהיה יפה.
יכול היה לקנות שוקולד, אבל סיגרית היתה מעניינת יותר.
וברחוב עובר חיל.
עצר, הסתכל וצחק.
"תראו תראו, עומד לו קאיטוש ומעשן כמו זקן."
"או מה?"
התבייש אנטק ונעלב.
והילדים התחילו מיד:
"קאיטוש, קאיטוש!"
כעסו עליו שלא נתן להם מציצה. בעצמם פחדו לעשן אבל התמלאו קנאה. וכך זה נשאר: לא אנטק אלא קאיטוש.
פרשת הכינויים היא כזאת: אם אינך כועס, אז לעתים קרובות שוכחים ומפסיים קים. אם אתה מתעצבן, אז עושים לך דוקא. מפני שנהנים להציק.
קאיטוש הרביץ מכות, לא הסכים שידביקו לו את הכינוי הזה. אך מה כוחו של אחד נגד כולם?
והיו שני אנטק בחצר, ולכן היה גם נוח יותר שלאחד קוראים קאיטוש. כך ברור למי קוראים. התרגל לבסוף, אך לא לגמרי. בכלל, לא היה להוט אחרי חברים.

קאיטוש מעלה אי בכשפיו על גהר הויסלה וטירה במרכז • הגס"ד הטוב
• מוסיקה, ריקודים וקולנוע • הכול הרום.



יושב לו קאיטוש על החיל, על שפת הויסלה.
מתבונן במים, משום שהם זורמים. מתבונן בעננים – משום שם גבוהים.
מתבונן באנשים העובדים, בספינות ובסירות.
זמן רב מאוד אינו חושב על שום דבר.
הוא רואה שרטון במרכז הנהר. לא כלום – חול לבן. כאילו שום דבר מענין
ובכל זאת מתבונן.
כאילו חיכה לבואה של מחשבה חדשה וחשיבה – כאילו חיכה בשקט, בהרגשה
חגיגית, לבואה של החלטה.
הוא מרגיש מוזר, שליו, כאילו שמת, כאילו עצוב. ולא כלום – רק יושב
ומתבונן.
לפתע פתאים...
'אני יודע. אבנה טירה מבוצרת על אי. באמצע הויסלה. אי לא גדול ועליו טי-
רה קטנה עם מגדל וגן לא גדול.'
מפני שהיה לו משעמם בבית. החלונות פנו לחצר אפילה, כתלים אפורים
ומגורדים. ללא עץ וללא פרחים.
עכשיו זה יהיה אחרת.
בעבר עברו בראשו של קאיטוש כל מיני מחשבות, מהן חשוכות ומהן חשוכות
פחות. כל שעה, כל רגע – באופן אחר ועל משהו אחר. עכשיו הוא יודע, עכ-
שיו הוא בטוח.
'כמה מטרים? מה יהיה גודל האי, מה גובהה של טירת המכשף? כמה חדרים?
האם הוריו יסכימו לגור בתוכה? האם צריך להיות גשר מתרומם מהחוף לאי?
האם להקים סוללה מסביב ושהחומה תהיה מגרניט, שיש אי מאבן?
איך לרהט את החדרים? מי יהיו המשרתים? איזה גביעים וצלחות? האם לקבוע
שעון בראש המגדל? מה יגדל בגינה? כמה כלבים יהיו?'

שיר אפרים

"אני רוצה להגיע עד לקרקעית הים!

אמר.

לבוש בבגדי צלילה ופעמון שקוף על ראשו צולל
קאיטוש למעמקי הים, כשמשקולות כבדות
מחוברות לרגליו.

מבעד למסך המים הירוקים רואה קאיטוש עולם
חדש, החבוי מעינו של האדם."

עמ' 207



קמי נחלאי

"אולי גם לי תקרא חמור?"
דווקא כן, וגם אעשה לך אוזני חמור."

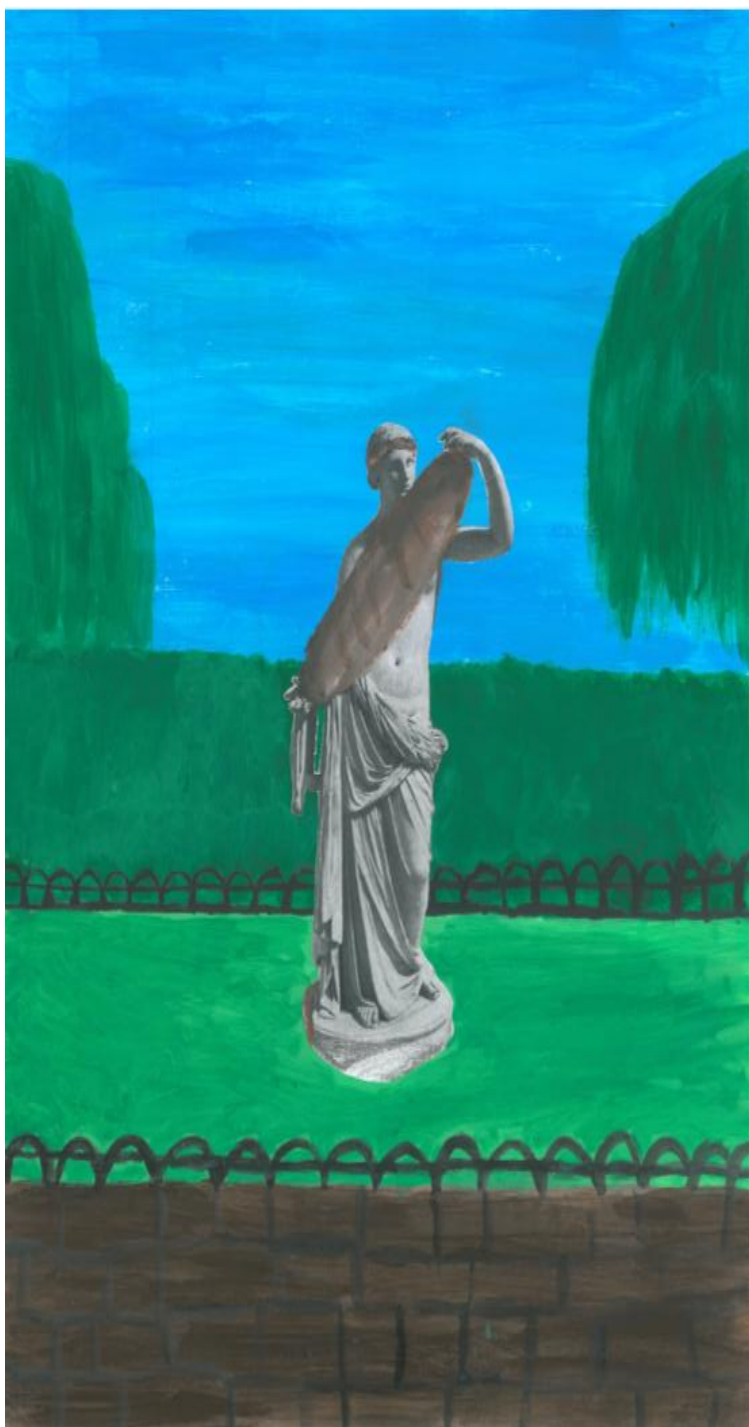
עמ' 48



נעם תבל

"כבר זמן רב חשב קאיטוש, שבספרים סודיים
כתובות הוראות איך לנצח את האויב."





"גנבתיו? חכו, חכו."

קאיטוש קם על רגליו. מילמל. זרק מבט.
פתאים נפתחים החלונות והכול מתחיל להתעופף החוצה – צלחות, סכינים,
בקבוקים, אפרוחים צלויים, מגשים ומפות.
מושיטים המלצרים את זרועותיהם לאחוז בקאיטוש.
אבל...

הם מתעופפים לתקרה. נדבקי שם בשערותיהם ומנופפים ברגלים, כאילו רוק-
דים. ויחד איתם נדבק שם גם בעל המסעדה השמן.
השחקנים התחילו למחוא כפים מרוב שמחה.

קאיטוש צינה:

'שלא יזוו אף אחד עד שאצא.'

חשב לו קאיטוש במרירות:

'משקר הפתגם האומר שלא הבגד עושה את האדם.'

נגע באצבעו בבגדיו וכבר – עלם מהודר חוצה את הרחוב.

נכנס לבית קפה. שתה ספל שוקולד ואכל ארבע עוגות.

שילם. הוסיף דמי־שתיה.

שוב הזמין מוגית.

"לגן העיר."

בן־רגע היה בגן.

ישב על ספסל מעל לאגם.

מטילים להם אנשים. משחקים ילדים.

הכול היה נגמר בכי טוב. היה נח קצת והילך הביתה.

אך בדיוק ביקרה משלחת העשירים מחוץ־לארץ בארמון המלכים שבגן.

ובדיוק יצאי הבנקאים מן הארמון ונעצרו לרגלי פסל אלה יגנית עם קתרוס
וֶזֶר על ראשה.

אדון אחד שהדריך את האורחים הרבה לקרקר סביבם, לקיד קידות ולחייך
חיוכים מלאכותיים. בדיוק כמו בעל המסעדה.

צריך לסדר אותו.

'שיהפכו הנרדים בור של הפסל לנקניקיות וכלי הנגינה שיהפוך לנקניק.'

וכך בדיוק קרה: עומד הפסל עם זר נקניקיות על הראש ומנגן על נקניק.

אדון אחד מן המשלחת, בעל שער שיבה, התרגז והתחיל לדבר בקול רם, מנר-
פף במקל־ההליכה שלו. ואחד אחד מסביר לו שאין צורך להתרגז, כל מקום
והמנהגים שלו.

וקאיטוש בשלו:

הגית אורן

"אומרים עליו שהוא מוקיון. לא נכון. הוא מרבה לקרוא ולחשוב מחשבות ושואל שאלות נבונות בשיעור. אך חבריו בכלל לא מעריכים אוו בזכות כל הדברים הלאה, אלא דווקא בגלל מעשי השטות".

עמ' 28



אלין גודיר

"ולפניו צעדו שלוש ילדות. תפסו את כל רוחב
המדרכה, צוחקות ודוחפות, משתובבו וחוסמות
את המעבר. אם היו אלו בנים אולי לא היה שם
לב: אבל בנות הרגיזו אות 'ותר"

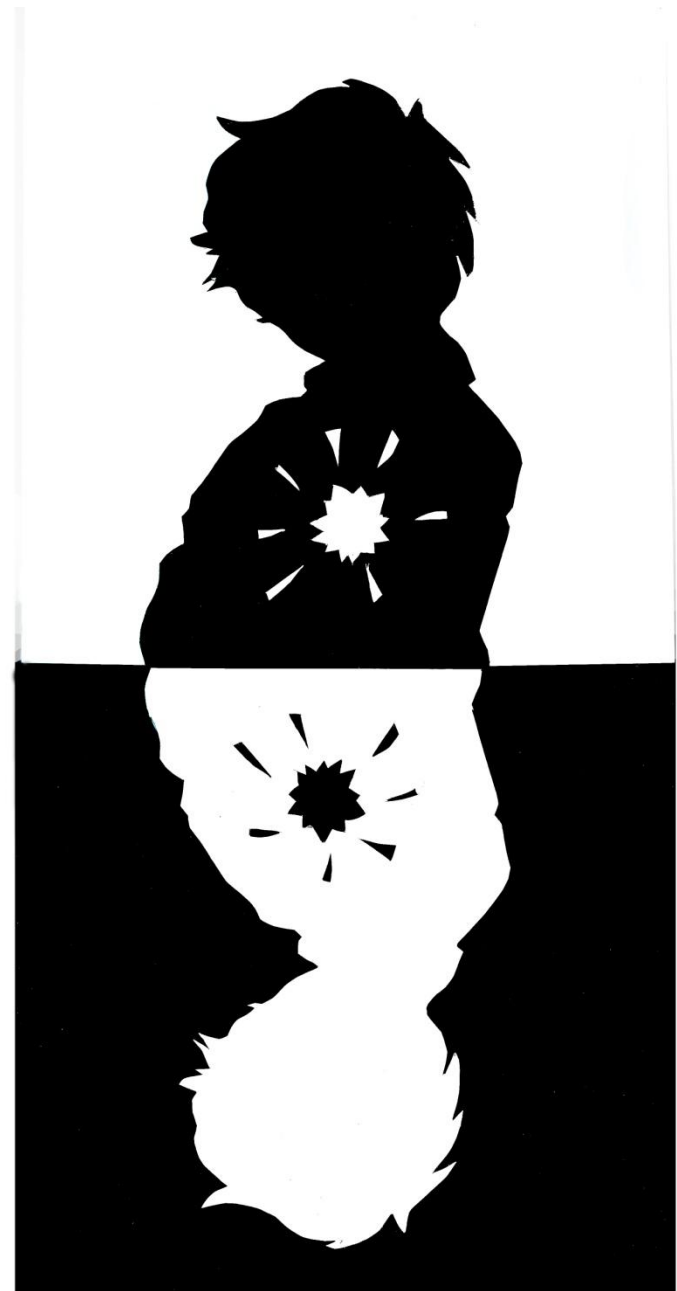
שיפלו לתוך הבוץ!"

וכבר שכבו. שלושתן. נמרחו כמו איזה יצורים
מעולם אחר.

ילמדו לקח. שלא ישתוללו."

עמ' 55





"קראו לי חמור, ולפני זה יא לפלף. שפכו עלי מים. הסנדלר רצה להרביץ לי עם הרצועה שלו. וכל זה למה? כי אין לי כסף. ואם היה לי כסף, אז כולם היו מכבדים אותי. עם כסף תוכל להיכנס לקולנוע וימכרו לך מים - לא רק צלולים אלה עם סירופ. "

(עמוד 135)



אלה כספי

"האם היו דרקונים
או לא היו? כמה
ראשים היו להם?
האם נשפו אש
וגופרית?"
(עמ' 38)

לה רבים החיים בעולם
שאיש אינו מכיר
ואיש אינו יודע



נועה כרמל

"מה רבים החיים
בעולם שאיש אינו
מכיר ואיש אינו
יודע". (עמ' 207)



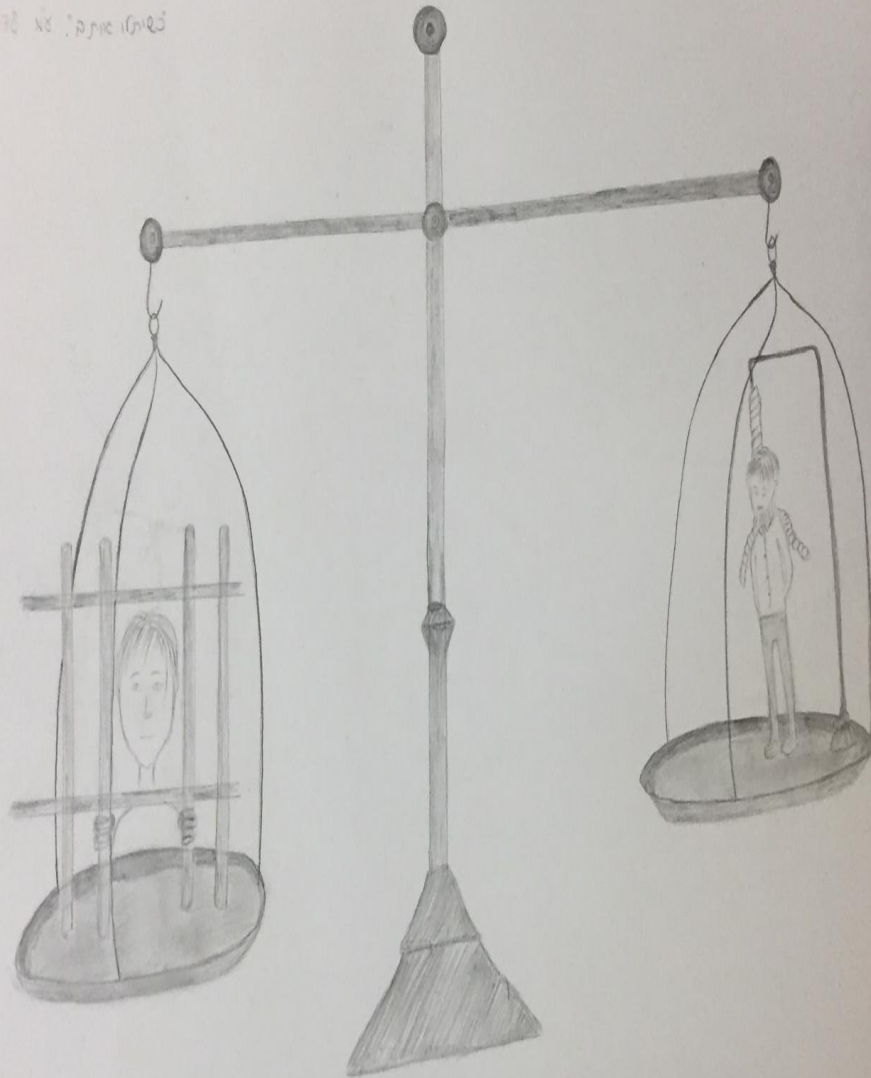
נועם דהאן

"הוא רוצה להיות
מכשף!"

לא נער חצר, לא אביר,
לא לולין קרקס ולא
קאובוי. לא עושה
להיטים שמציג הצגות.
גם לא עלי בבא, ולא
בלש.

דווקא מכשף." (עמ' 40)

"אתה רוצה להירקב בבית סוהר
או להתנזק על חבל?"
על איזה חבל?
כשיתלו אותך, ע"א 178



מיי פרג

"אתה רוצה
להירקב בבית
הסוהר או
להתנזק על
חבל?"
"על איזה חבל."
"כשיתלו אותך."
(עמ' 178)

נאוה אפריאט

ארגז גדול מעץ שחור ולידו שק קשור בחבל, חתום בחותמת לכה אדומה. עד שחרקה
הרצפה תחת הכובד. "אני רוצה מפתח לארגז. מפתח לארגז." פתח ללא קושי. הרים את
המכסה. זהב. כמו ברק האיר את החדר



"ארגז גדול מעץ שחור
ולידו שק קשור בחבל,
חתום בחותמת לכה
אדומה. עד שחרקה
הרצפה תחת הכובד.
"אני רוצה מפתח לארגז.
אני רוצה מפתח לארגז".
פתח ללא כל קושי. הרים
את המכסה. זהב. כמו
ברק האיר את החדר."
(עמ' 102)



"הכול מוכן"
 נבהל קאיטוש שמא יבקש ממנו המורה לחזור על דבריו. חשב מתאוס: 'שזכוב
 ישב לו על האף.'
 והזכוב כבר יושב שם, מחכה להוראה הבאה.
 'שיהיו שם שלושה זכובים...'
 'תמשהו'
 ישנם. כולם על האף.
 המורה גופף בידו. התעופפו וחזרו.
 הזכובים הם טרחנים מטבעם.
 אולי כך זה היה נגמרי.
 אבל קאיטוש – אפילו שלא ברצונו, כאילו מישהו כפה עליו: 'שיהיו אלף זכוב'
 כים. עשרת אלפים... שישבו לו על האף.'
 מיד מורץ מבעד החלון גודר שלם, חסיבת זכובים שלמה.
 קאיטוש התחבא תחת הספסל, נפל לו העט כביכול ועליו להרימו.
 המורה אמר משהו או אולי צעק. השתררה דממה, ורק – כוּוּוּוּוּוּוּוּוּוּ – זמזום
 בלתי־פוסק. אחרי־כך נמלט המורה החוצה וסרק אחריו את הדלת.
 צחוק. רקיעת רגלים. הכול הולמים מרוב שמחה עלי־פני השולחנות.
 קאיטוש זוחל ויוצא מתחת לשולחן והזכובים מתעופפים ויוצאים חבורות
 חבורות מבעד החלון.
 "מה הצעקות האלה?"
 המנהל עורך חקירה.
 "לא אנחנו. המורה ראה בעצמו: מרצו דרך החלון."
 "אולי נחיל חדש חיפש לו מקום להתישב?"
 "אבל זכובים זה לא דבורים."
 "חשבתי שזה ארבה."
 "אולי השתגעו?"
 באה המורה ונשארה בכיתה עד סוף השיעור. אחרי־כך שיחררו את כל הילדים
 הביתה מפני שקראו למורים לישיבה.
 סגרו את בית־הספר ליומים וערכו בבנין נקיון יסודי. ביקשו אפילו לצבוע את
 הקירות.
 עלי־גבי השער תלויה היתה הודעה:

לרגל שיפוצים לא יתקיימו לימודים עד יום חמישי.

עדי רכיילין

"אני מבקש, דורש, אני רוצה תרגולת שמטילה
ביצי זהב.

סונלו-קאסולו-סימבולו...

פראמרא-רומקארה. אני רוצה, מצווה.

מאטוס-נומן-דדיט...

טגריס-סומסום-קארקורום. שתהיה לי
התרגולת!"

עמ' 50-51



שלי כרמון

"למה שהגעתי
חשב קאיטוש, 'אני
פושע מסוכן'.
בעתונים הודפסו
כותרות באותיות
קידוש לבנה".
(עמ' 95)



פוסדסקי אלכסנדרה (סשה)
ת.ז. 212000301



"שוב אין לו ספק.
הוא רוצה להיות מכשף!"
(עמ' 40)

נועם קידר

"ישכל האדונים ילבשו שמלות וכל הגברים מכנסים".

ואז החלה המהומה.

עומד לו סטודנט עם נערתו ומתבוונים שניהם בפילים.

פתאום: "מה עשית?"

"אני כלום אבל מה אתה עשית?"

היא מסתכלת עליו והוא עליה.

היא לבושה במכנסים, והוא לבוש חולצה וחצאית של גברת. "מה זה צריך להיות?" אישה זקנה אחת רק

ראתה שהיא לובשת מכנסים

וחובשת מגבעת של גבר – פלטה

צעקה ונפלה מתעלפת". (עמ' 77)



תמר הראלי



"אני רוצה
לראות את
הקוטב" אמר.
מרבד הקסמים
נושא אותו.
חולף על פני
יערות ושדות –
אחר כך שיחים
גמדיים ואזוב".
(עמ' 207)

מילן קריבצקי

"הוא ידע.

יודע סוף סוף.

הילד ההוא אמר את האמת!

שוב אין לו ספק.

הוא רוצה להיות מכשף!"

עמ' 40



איתמר דוד

"אני רוצה לראות את הקוטב.

אמר.

מרבד הקסמים נושא אותו.

חולף על פני יערות ושדות-ואחר כך שיחים
גמדיים ואיזוב. איילי הצפון, פינגווינים, בודים
לבנים, לווייתנים וכלבי ים.

לבסוף אך ורק שלג, הרי קרח וישובי
אסקימואים."

עמ' 207



"אצבעותיו רוטטות. לבו הולם. חום מורד מתפשט בזרועותיו ובלבו. לבו הולם. הכינור שופע חום. אצבעותיו רוטטות. מתחיל לנגן. חרש-חרש... קאיטוש מנגן יותר חזק. גריי מחליש את מנגינתו, רק בקושי מזיז את קשתו על פני המיתרים. רואה קאיטוש לנגד עיניו נהר רחב ומעל הנהר עיר על גבעה. מהי העיר הזאת? אהא, ורשה. מה הנהר הזה? נהר הוויסלה האפור."
עמודים 154-155.

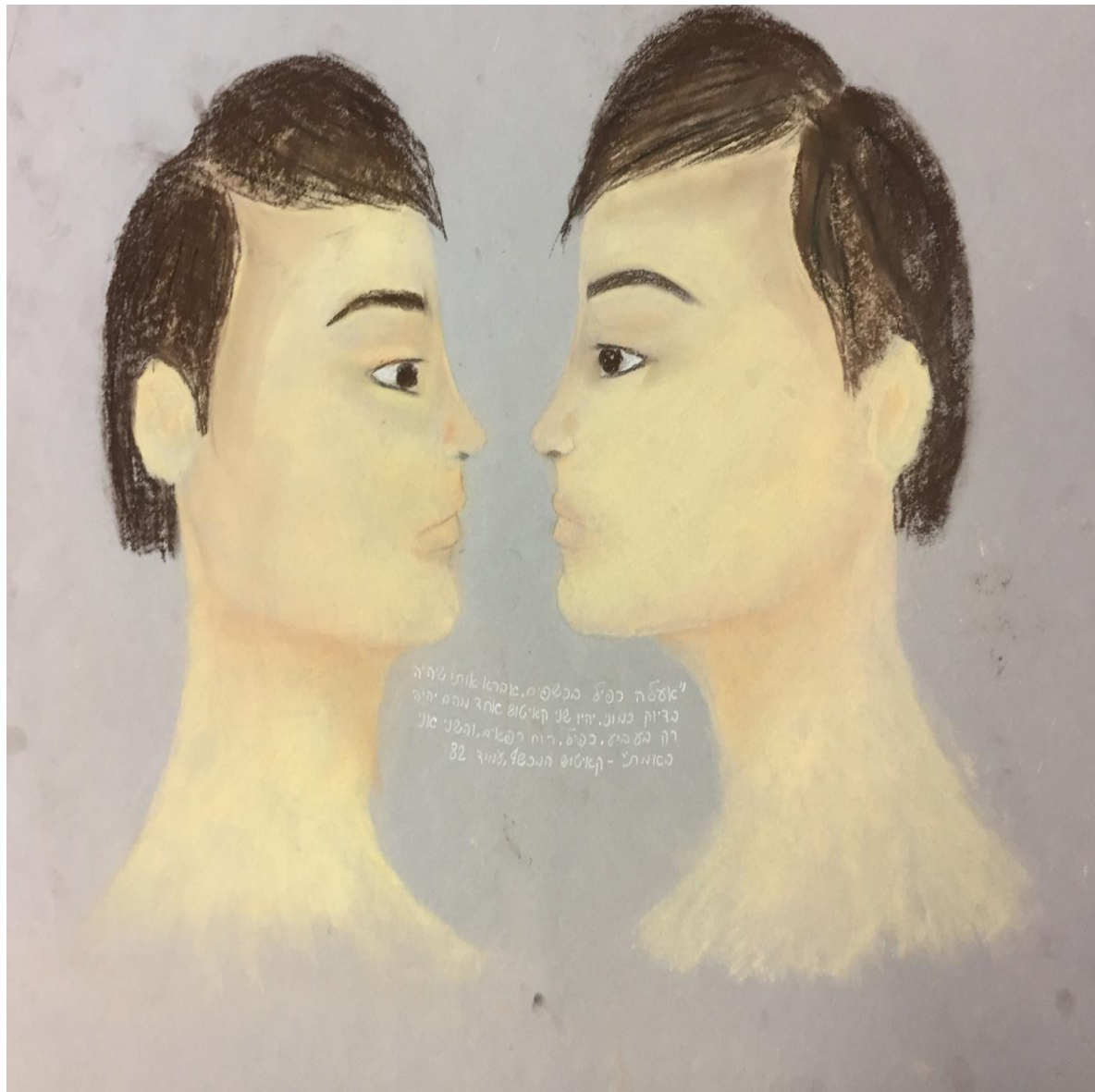
שחר ציוני

"אצבעותיו רוטטות. ליבו הולם. חום מוזר מתפשט בזרועותיו ובלבו. ליבו הולם. הכינור שופע חום. אצבעותיו רוטטות. מתחיל לנגן. חרש חרש...קאיטוש מנגן חזק יותר. גריי מחליש את עוצמת נגינתו, רק בקושי מזיז את קשתו על פני המיתרים. רואה קאיטוש לנגד עיניו נהר רחב ומעל הנהר עיר על גבעה. מהי העיר הזאת? אהא, ורשה. מה הנהר הזה? נהר הוויסלה האפור."

(עמ' 154-155)



עפרי טור



לאעלה כפיל בכשפים, אברהם אלהים יתברך
בדיוק כמוני. יהיו שני קאיטוש אחד מהם יהיה
רק בשבילי, כפיל, רוח רפאים, והשני אני
באמת! - קאיטוש חתום, 82

"אעלה כפיל בכשפים,
אברא אותו שיהיה
בדיוק כמוני. יהיו שני
קאיטוש - אחד מהם
רק בבואה, כפיל, רוח
רפאים, והשני - אני
באמת". (עמ' 82)



" רוחו של האדם גובלת או פורחת מתוך עצב וגעגועים. ואילו הפרח של נשמתו

נקרא ההשראה"

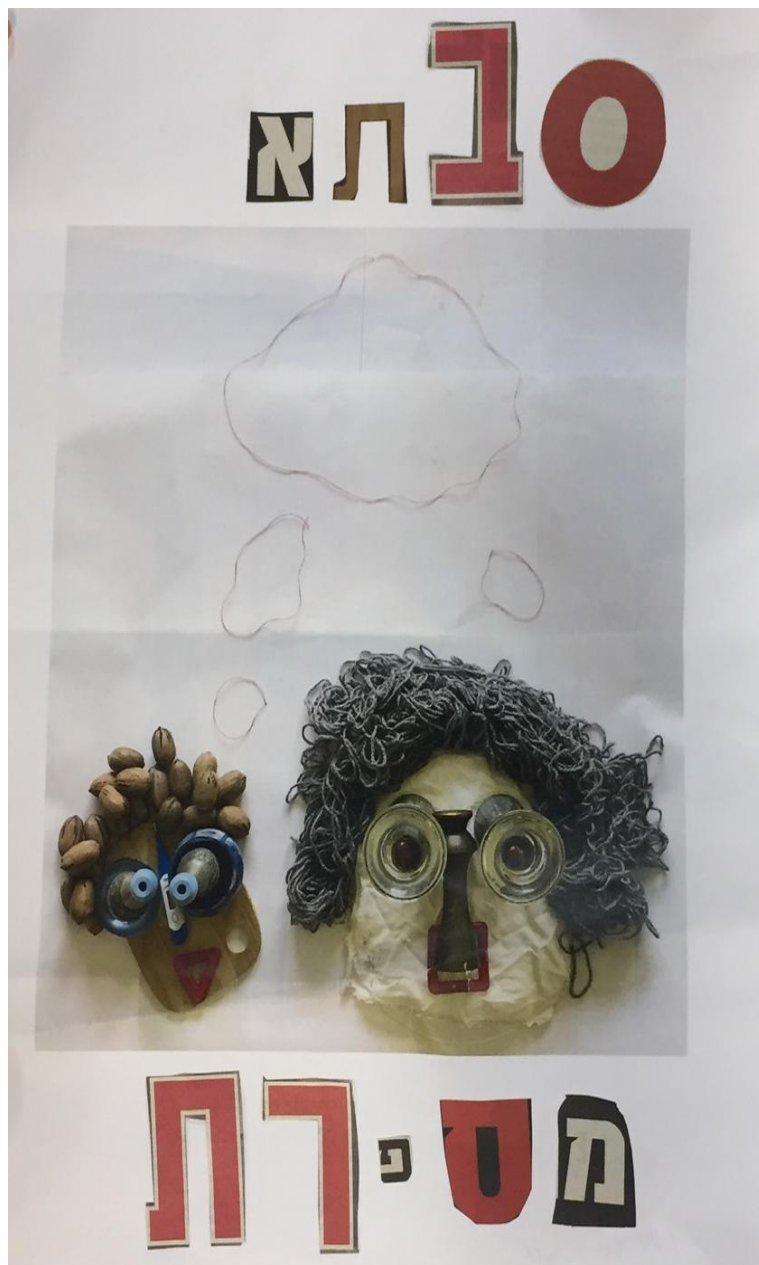
(עמוד 242)

יסמין גידור

"רק לעיתים רחוקות
מישהו בעיר אצלנו מדבר
דברים טובים כל כך על
מישהו אחר".



נועה אלפרט



"סבתא מספרת
על עין הרע".
(עמ' 31)

נועה ון דר לינדן

"ניתק את השרשרת והתנפל על
הרופא".

"והרופא פתח את המטריה".

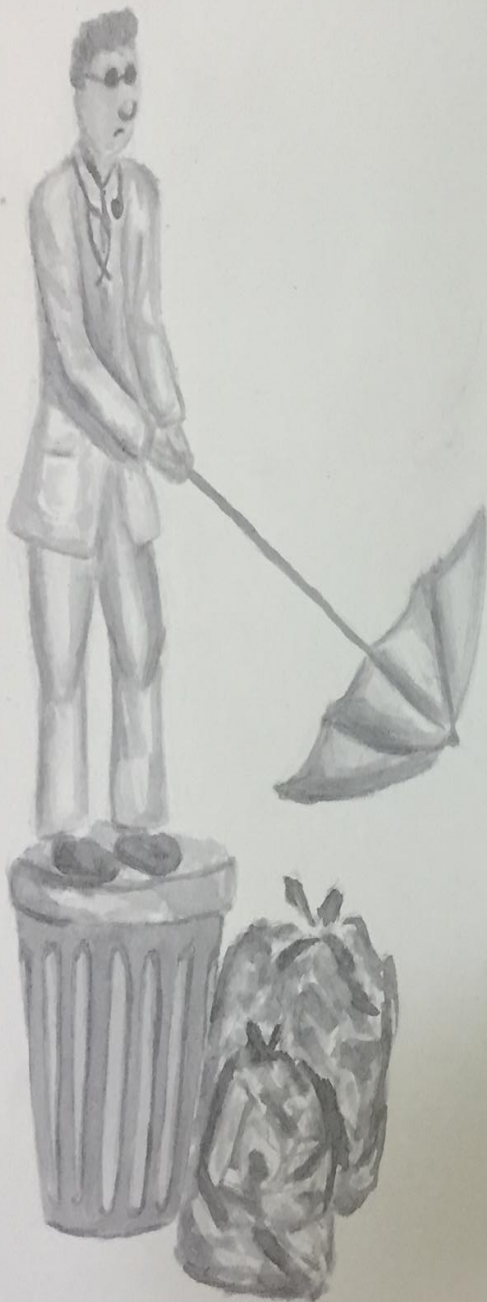
"כן, קפץ ועלה על ערימת אשפה
ופתח את המטריה".

"וקאדו ברח".

"חכה, אל תמהר כל כך. קאדו קיפל
את הזנב בין הרגליים, קפץ הצדה.
עמד כמו טיפש ונבח, קורא לעזרה.

"אולי חשב שהמטריה יורה?"

"מי יכול לדעת מה כלב חושב".
(עמ' 33)



"קאדו היה קשור בשרשרת"
"ניתק את השרשרת והתנפל על הרופא."
"והרופא פתח את המטריה."
"כן קפץ ועלה על ערימת האשפה ופתח את המטריה."
"וקאדו ברח."
חכה, אל תמהר כל כך. קאדו קיפל את הזנב בין הרגליים, קפץ הצדה. עמד כמו
טיפש ונבח, קורא לעזרה."
"אולי חשב שהמטריה יורה?"
"מי יכול לדעת מה כלב חושב"



יונתן מירב



"בבית הקברות – קברים, צלבים.
קאיטוש הולך בצעד בטוח. יודע
את הדרך ללא צל של ספק,
חולף על פני שדרות ישנות
ונועצר רק בין הקברים החדשים,
בדיוק במקום הנכון. קרא את
הכתובת. עומד. מתבונן ארוכות
במבט חוזר, עמוק אל מתחת
לפני האדמה. עד לארון המתים."
(עמ' 17)

מיה גלנסקי



"קאיטוש רואה
שהאנשים מתבוננים
בו. התמלא דאגה.
אולי שוב יסתבך
באיזו הרפתקה? שוב
נהג בחוסר זהירות.
נזכר שללא היתר
מתאים אי אפשר
לנסוע לחוץ לארץ.
"תראה את הכסף"
אומר הקופאי בחוסר
סבלנות.
קאיטוש הראה לו
זהוב.
הכול צוחקים".
(עמ' 120)

עודד בן מאיר

"אמו סיפרה לו את האגדה המסתורית - כיפה אקומה.
מן האגדה הזאת למד שיש זאבים. ח"ו - פא. ראה זאב בתמונה.
קומה היה זאב. אחד-כך ראה זאבים בכלוב ברזל.
(ז"ל 29)



"אמו סיפרה לו את
האגדה המסתורית
הראשונה - הכיפה
האדומה. מן האגדה
הזאת למד שיש
זאבים. חיות פרא.
ראה זאב בתמונה.
דומה היה לכלב.
אחר כך ראה זאבים
בכלוב ברזל". (עמ'
29)

אורי מ'זן



"עד אשר התעייף. היה
רעב. שכב על העשב.
הסתכל בשמים מבעד
לענפי העצים. התיר
את כפתורי מעילו".
(עמ' 66)